

Korszerű fegyverzettel felszerelt légvédelmi tüzérség, mely mindkét feladatát, a légvédelmet és a földi célok leküzdését el tudja látni, hatalmas méretben megnöveli egy hadsereg tüzérségi potenciális erejét. Nem kétséges, hogy elsősorban kis hadseregeknek van szükségük ily kettős hasznot nyújtó gazdaságos és értékes tüzérségi csapatnemre.

Móra László

A „Cremona“ harccsoport a felszabadító háborúban

A Senio-i támadás.

(G. Mastrobuono gyorscsapat alezredes cikke a Rivista Militare [Olasz Katonai Szemle] 1946. augusztus—szeptemberi számában.)

A cikk — bizonyára egy folytatólagos cikksorozat részeként — beszámol az Olaszország felszabadításában a szövetségesek oldalán alakult és bevetett „Cremona“ harccsoport utolsó harcáról. A cikk harcleírás, így a terep, illetve a térkép ismerete nélkül nehezen volna részleteiben követhető, különösen kivonatos formában. Ránkézelve mégis érdekességgel bír, mert egyrészt tájékoztat az olasz részvételtől a szövetségesek oldalán, másrészt bizonyítéka annak, hogy harcászati elképzeléseink egy csoport harcáról csaknem teljesen azonosak. A cikkíró — bizonyára a harccselekményben rejlő erkölcsi tényezők kihasználására — kissé úgy érezzük, felértékeli a teljesítményt, de ez minden csapatvezető részéről — különösen, ha a leírás bizonyos fokig politikai célzatú is — érthető törekvés.

A Cremona harccsoport — a cikkből kivehetőleg — a 21. és 22. olasz gyalogezredből és a 7. tüzérezredből alakult, olasz parancsnokság alatt működött, csekély (mintegy századnyi) harckocsi és megfelelő műszaki erővel.

A csoport 10 km széles harcászati sávban került bevetésre az 56. angol és a 8. indiai hadosztály között a Ravenna—Ferrara-i műút mentén az V. angol hadtest (mely a 8. angol hadsereg kötelékében volt) parancsnoksága alatt.

A cikkben leírt harcok az 1945 április 9-én indított, a Clark vezette 15. hadseregcsoport ú. n. „Grapeshot“ hadműveletének voltak a részei, melyek a szövetségeseknek a Po-síkságra nyitották meg az utat. Ezeknek a harcoknak a kiinduló állása a Senio-folyó volt ezen a szakaszon. A Senio-folyónak déli (a szövetségesek felőli) oldala is részben német kézben volt. A terep jellegzetessége az, hogy a támadási irányt átszelő csatorna és folyórendszer keresztezi és ez az előnyomulást hátráltatja, illetve nagy jelentőséget ad a hidak kézbevitelének.

A cikkíró némi rezignációval állapítja meg, hogy az eredeti támadási terv szerint a meginduló támadás a két szomszédos hadosztályra alapítottatott volna (ezt bizonyára harcászatiilag az indokolta, hogy a Cremonai harccsoport sávjában vezetett az a műút, amelyen a leg-

nagyobb ellenállással kellett számolni és az olasz harcsoportra csak színlelt támadás várt volna.

A harcsoport ennek ellenére javaslatot tett, amely szerint az átörésben maga is részt kíván venni és ezért a csoportparancsnokhelyettes tábornok vezetésével (megfelelhet a mi gyalogsági parancsnokunknak) két harcsoport alakítását javasolta, egyenként egy-egy gyalogzászlóaljából, tüzérosztályból, kisebb páncélos és műszaki részekkel. A harcsoport a támadást ennek a javaslatnak alapján indította meg, a német védőállással szemben, amely a mintegy 4 hónapi arcvonal megállapodottságból kifolyólag komoly megerősítéssel rendelkezett.

Április 10-én 5 órakor a támadás tüzérségi előkészítéssel indult és jól haladt előre. Két órával az első ágyúlövés után már egy teljes zászlóalj partot váltott. Ez harcban jó teljesítménynek mondható. A műszaki csoport egy 40 tonnás (figyelemreméltó) Bailey-hidat vert a harcokocsik és páncéltörő lövegek számára. A hídverés azonban az előirányzott 6 óra helyett csak 13 óra alatt sikerült és ez a körülmény késleltette a szűkebb hídfőből való kibontakozást.

A németek a támadás következtében a harcleírásból kivehetően, a főellenállási vonal tartása után kivonták alakulataikat és csak utóvéd harcokat folytattak a műút mentén. Kivehető ez a cikkíró közléséből is, hogy a leírt négynapos harcselekményben a csoportnak 20 halottja, 150 sebesültje volt, míg a németeknek mintegy 50 halottat és 400 foglyot számláló vesztesége volt.

A hídfőből való előnyomulást — véleményünk szerint — helyes — mindenestre óvatosabb — harcászati elgondolással hajtotta végre a csoport. A hídfőt elsőnek elfoglaló és megszálló gyalogságot hagyta ugyanis vissza a hídfő védelmében és a később átkelt egységeket vetette be előnyomulásra.

Érdekes és figyelemreméltó a cikkírónak az a megjegyzése, hogy a két gyalogezred a harcsoport megalakítása miatt híradóeszközökben és személyzetben is meggyöngült. Előbből levonhatjuk a magunk számára is azt a tanulságot, hogy ad hoc szervezetet vagy törzset csak a meglévő szervezet rovására lehet felállítani akkor, ha megfelelő tartalékkal nem rendelkezünk erre a célra.

Április 11-én a lemaradt tüzérség és a felvételező helyek előrevonása, az elfoglalt terület átfésülése (berendezkedés a tágabb hídfőben) történik meg és a csoport átcsoportosítása a további előnyomulásra, melyeket — mint a terep ismertetésénél említettük — a kevésbé jelentős csatornák és folyók átlépése jellemez.

Az ellenség kivonási szándéka mindjobban kialakul és ezért a csoport egyik gyalogezrede május 12-én készenlétfébe helyeztetik, hogy a hidak helyreállítása után gépkocsiszállítással nyomuljon előre a következő folyóakadályig.

Április 13-án négy közepes angol tüzérezreddel és két nehéz angol tüzérosztállyal megerősítve küzdi le a csoport egy még jelentékenyebb német hídfő ellenállását, egy reggeli próbálkozás és egy a déli órákban újjászervezett sikeres támadás után.

Május 14-én, a támadási napon, a csoporthadtest tartalékként kivonulásra került.

A cikkíró büszkén emeli ki a szomszéd hadosztály körzetében fogásba került és a csoporttal szemben állt 76. német páncélos hadtest parancsnokának azt a véleményét, amely szerint az arcvonalnak az összeomlásához a Cremona-harccsoport harcai nagymértékben hozzájárultak és cikke végén közli a 8. angol hadsereg parancsnokának, Mc. Creery altábornagynak és az V. angol hadtest parancsnokának, Keightey altábornagynak elismerő sorait.

Czebe Jenő

Lövészezred és harckocsi zászlóalj együttműködése támadóharcban

(F. Andrejev szovjet ezredes cikke a szovjet „Katonai Közlöny“ 1947. évfolyamának 2. számában.)

A szerző fenti cikkében a harc két döntő tényezőjével (tűz és mozgás) jellegzetesen rendelkező fegyvernemek, a gyalogságnak és a páncélosoknak *támadás közbeni együttműködését tárgyalja.*

Ma már nem vitatható, hogy a gyalogságnak támadó feladata sikeres megoldásához a védelem minden előnyével rendelkező, hézagmentes tűzfal mögé húzódott ellenséggel szemben, elegendhetlenül szüksége van a páncélosok támogatására. A támogatás gyakorlati keresztülvitele azonban komoly nehézséggel jár, hiszen egészen ellentétes adottságú fegyvernemek ténykedését kell összhangba hozni, úgy, hogy egymás fogyatékosságait elfedve, a megközelíthető tökéleteset adják. A szovjet nép Nagy Honvédó Háborújában gyakorlatban bevált elveket ismerjük meg a szerző cikkéből és a cikk nyomán a maga nagyságában bontakozik ki a Vörös Hadsereg ellenállhatatlan fölényének és mindent legázoló lendületének törvényszerűsége.

A szovjet harcászati elvek szerint támadásban a harckocsi zászlóalj *alárendelhető* a lövészezrednek, vagy *együttműködésre utalható* vele. A lényegi különbség a kettő között az, hogy az „alárendelés“ esetében a harckocsi zászlóalj a lövészezred parancsnok közvetlen alárendeltségébe lép, harcfeladatát az ezredparancsnok szabja meg, s az együttműködés alapját az ő támadó intézkedése adja. Az „együttműködésre utalás“ esetében a harckocsi zászlóalj megmarad eredeti alárendeltségében (harckocsi parancsnok vagy harccsoport parancsnok) s harcfeladatát is onnan kapja, s az együttműködést a harckocsi zászlóalj parancsnok és lövészezred parancsnok közösen szervezik meg.

Hogy a két lehetőség közül mikor, melyik a célravezető, arra a cikkíró nem tér ki.

A két fegyvernem előnyös adottságainak teljes kihasználása és tervszerű alkalmazása csak a minden részletre kiterjedő, rugalmasan megszervezett együttműködéssel biztosítható. Az együttműködésnek ily értelemben történő megszervezése viszont csak akkor lehetséges, ha a